

Veðurfarsbreytingin.

14. 12. 1930

Ágiskun E. J., í fróðlegri grein hér í blaðinu, um að rjúpan, sem fækkaði svo undarlega hafi flúið snjóleysið hér veturninn 1928—29, og flutt sig til Grænlands, er í fullu samræmi við breytingar þær, sem á síðustu árum eru að verða á jurta- og dýralífi hér norður frá. — Suðrænni líftegundir eru að flytja sig norður eftir, en norðurtegunum þykir hér fara að verða of hlýtt, og hörfa undan norður á bóginn, eða deyja hér burt. Þar sem ég hefi séð til, varð t. d. mikill hvannadauði veturninn 1928—29, og er ekki ólíklegt að stafi af því, að rætur þessarar norðurjurtar þoli ekki svo frostlítinn vetur. Þerlastarfsemin er þá svo mikil og ræturnar fúna.

Illur afturkippur hefir nú komið í þessar veðurfars-umbætur, og virðist mér býsna eftirtektarvert, að á þessu mikla háttíðarári hinnar íslensku þjóðar, skuli vera sú slvsattíð og ótíð, sem nú hefir verið. En í fullu samræmi er þetta við það sem eg hefi ritað. Sannindum þeim sem mundu verða

til að giörbreyta til batnaðar öllum högum, ef menn vildu færa sér þau í nyt, hefir verið svo lítill gaumur senninn. Og á síálfri Albínóishátíðinni var þeirra guða að engu gætið, sem segja má að staðið hafi fyrir landnáminu og stofnun hins íslenska ríkis, guðanna sem Þorsteinn Erlingsson kvað um:

Og þeir leiddu drekana
heila um haf
með hersanna göfugu lýði.

En eins og minst hefir verið á í Ennýal, þá virðist það ekki miða til góðæris og veðursældar á Norðurlöndum, að meta lítils hina norrænu guði. Ekki má skilja þetta svo sem eg ætli að fara að hvetja menn til að taka upp aftur Ásatrú. En í þá átt verður þó að leita sannleikans. Og til fulls mun hin íslenska þjóð ekki þrífast, fyrir en samband er fengið við slíkar æðri verur, sem forfeður vorir nefndu Æsi, en höfðu vitanlega aðeins mjög ófullkomnar hugmyndir um.

Athá. Í greininni Starfs hæfi og hvíld, hafði misprentast: árvekni og svefn f. árvekni og snerpu; sofinn fyrir útsofinn, og vansvefna f. vansvefta.

7. des. 1930.

Helgi Þjeturss.